

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיְחִי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ ז' - חֲלָק י"ח

קוֹנְטֵרְס 198

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסַפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

וְאִי תִימָא דְלִית אַחֲרֵינִין פְּוֹתֵיִהּ. לָא. דְתִנְיָא תְּלִיסַר
מְבִילָן דְרַחֲמֵי מַעֲתִיקָא קַדִּישָׁא: מִי אֵל כְּמוֹד,
חַד. (ק"ט) נוֹשֵׂא עוֹן, תְּרִי. וְעוֹבֵר עַל פְּשַׁע, תִּלְת. לְשֹׂאֲרִית גַּחְלָתוֹ, אַרְבַּע. לֹא הַחֲזִיק לְעַד אַפּוֹ, חֲמִישׁ.
כִּי חֲפִיץ חֶסֶד הוּא, שִׁית. יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ, שִׁבְעָה. יִכְבוֹשׁ
עֲוֹנוֹתֵינוּ, תְּמַנְיָא. וְתִשְׁלִיךְ בְּמִצּוֹלוֹת יָם כֹּל חַטָּאתָם,
תִּשְׁעָה. תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב, עֲשָׂרָה. חֶסֶד לְאַבְרָהָם, חַד
סָר. אֲשֶׁר גִּשְׁבַּעַת לְאַבּוֹתֵינוּ, תְּרִיסַר. מִיָּמֵי קֶדֶם,
תְּלִיסַר. לְקַבֵּיל דָּא, אֵל רַחוּם וְחַנוּן וְגוֹ', וְאִינוּן לְתַתָּא.

וְאִי תִימָא, מִשָּׁה אֵיךְ לָא אָמַר אֱלִין עֲלָאִין. (קל"ח)
אֵלָא, מִשָּׁה לָא אֲצַטְרִיךְ, אֵלָא לְאַתָּר דְּדִינָא
אֲשֶׁתְּכַח, וּבְאַתָּר דְּדִינָא אֲשֶׁתְּכַח, לָא בְּעֵי הָכִי לְמִימַר.

ספר נפלאות הזוהר

(ט) הערב רב: מי שאינו עוסק בספר הזהר, כל תורתו הוא משפּה ולחוצן, וכלו טעות
ורמאות, ואינו עוסק בתורה אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול הדור
ולהשתרר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחיים - ובנדאי לא ישיג ארחות חיים
מי שאינו עוסק בספר הזהר ותקונים וכתבי האר"י, כל תורתו הוא משפּה ולחוצן,
וכלו טעות ורמאות, ואינו עוסק בתורה אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול
הדור ולהשתרר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחיים - ובנדאי לא ישיג ארחות
חיים אלא על ידי למוד הזהר וכתבי מרן הרב חיים ויטאל בלבד: בדור הזה האחרון,
מי שאינו עוסק בספר הזהר ותקונים וכתבי מרן האר"י שהם חיים ממש לגפּש, בלילה
במקרא ובמשנה ובתלמוד ופוסקים, ידע נאמנה שכל תורתו שעוסק הוא משפּה ולחוצן,

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

וּמֹשֶׁה לֹא אָמַר, אֲלֵא בְעֵידָנָא דְיִשְׂרָאֵל חֲאָבוּ, וְדִינָא
הָוָה תְּלִיָא, וּבְגִינִי כֹד לֹא אָמַר מֹשֶׁה, אֲלֵא בְאַתְר
דְּדִינָא אֲשֵׁתַכַּח. אֲבָל בְּהַאי אַתְר, סְדוּרָא דְשִׁבְחָא
דְעַתִּיק יוֹמִין מְסִדֵּר גְבִיָאָה.

וְאִינּוֹן תְּלִיסֵר תְּקוּנָא דְדִיקְנָא עֲלָאָה קְדִישָׁא, טְמִירָא
דְטְמִירִין, תְּקִיפִין, לְתַבְרָא וּלְאַכְפִּיָא כָּל גְּזֵרֵי
דִינִין. מָאן חָמִי דִיקְנָא עֲלָאָה קְדִישָׁא, טְמִירָא דְטְמִירִין
דְלֵא אַכְסִיף (ס"א אַתְפְּסִי) מְנִיָּה. וּבְגִין כֹּד, כָּל שְׁעָרוֹי
קְשִׁישִׁין, וְתְקִיפִין בְּתַקּוּנֵי (ד' קל"ב ע"א).

וְאִי תִימָא, אִי הָכִי הָא שְׁעָרֵי דְלְתַתָּא, אִינּוֹן אוּכְמִי,
אֲמַאי לֹא הוּוּ דָא כְּדָא. דְתַנְיָא כְּתִיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים

ספר נפלאות הזוהר

כְּדוּאָג, וְאִין לוֹ עֶסֶק בְּחַיִּים וְהָאָרְה לְנַפְשׁ, וְהוּא כְּלוּ טַעוֹת וְרַמְאוֹת, וְאִינוּ עוֹסֵק בְּתוֹרָה
אֲלֵא לְהִיּוֹת מְאֲנָשִׁי שָׁם, לְהִיּוֹת רַב וְרֵאשׁ גְּדוֹל הַדּוֹר וּלְהַשְׁתַּרֵּר עַל הַבְּרִיּוֹת, וְאִין לוֹ
חַיִּים וְלֹא חֶלֶק בְּחַיִּים.

וְעִין בְּתַקּוּנֵי זְהַר חֲדָשׁ: לִית בְּנוּ מָאן דִּיִּתְעַר לְגַבְהָ לְרַצוֹת לָהּ עִם בְּעֵלָה, צְרוּחִין
בְּכָל יוֹמָא וְלִילֵיא בְּאוּרִיתָא דְבַעַל פָּה, בְּכַמְהָ קוּשִׁין. וְצְרוּחִין בְּהָ כְּכַלְבִּין דְּאֲמְרִין הַב
הַב. הַב לֵן עוֹתְרָא הַב לֵן יְקָרָא, וְלִית מָאן דִּישְׁתַּדֵּל לְסִלְקָא שְׂכִינְתָא. וּבְדוּאֵי לֹא יִשְׁיַג
אַרְחוֹת חַיִּים אֲלֵא עַל יְדֵי לְמוּד הַזְהַר וְכְתַבֵּי מְרָן הַרַב חַיִּים וְיִשְׁאֵל בְּלַבַּד, וְכֵן בְּסַפֵּר
שְׁעָרֵי אוּרָה שְׁכָלוּ אוּר. וְכַבֵּר הָאֲרַכְנוּ הַרְבֵּה מְזַה שְׁלֵא תַהֲיָה מְקַבֵּל, אֲלֵא עַבְד מְאֲהָבָה
וְעַבְד מִיְרָאָה. (הֵיכַל הַבְּרַכָּה קוֹמְרָנָה פְּרַשְׁת עֲקֵב ז', י"ט - אוּר הַזְהַר פֶּרֶק י').

ויאמר ליוסף הנה אביך חולה, ובשעה שהשתחוה לא היה חולה, ועל שידע שהרי באותו הזמן עלה לדרגה עליונה קדושה כפא שלם, משום כף השתחוה לאותה מרפכה, כפא עליון, שלמות האילן הגדול והחזק שנקרא על שמו, ועל זה וישתחו ישראל על ראש המטה. ודאי על ראש המטה, שהרי עלה למקומו והתעטר בצעטות המלך הקדוש.

ויאמר השבעה לי וישבע לו וישתחו ישראל על ראש המטה. רבי חזיא פתח ואמר, (קהלת ז) כל זה נסיתי בחכמה אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני. הרי שנינו, שלמה המלך ירש את הלכנה מפל צדדיה, ובנימיו עמדה בשלמות אותה הלכנה שהתברכה מהפל, וכשרצה לעמד על הנהגות התורה אמר, אמרתי אחכמה וגו'.

אמר רבי יהודה, יעקב אמר וישכבתי עם אבתי ונשאתני ממצרים וקברתני בקברתם. שם שנינו, מי שיצאה נשמתו ברשות אחרת, וגופו נקבר בארץ הקדושה, כתוב עליו (ירמיה ב) ותבאו ותטמאו את ארצי ונחלתי שמתם לתועבה. ויעקב אמר וקברתני בקברתם, ונשמתו יצאה ברשות אחרת?! אמר רבי יהודה, שונה יעקב, שהשכינה היתה אחרת בו ודבוקה בו. זהו שכתוב (בראשית מז) אנכי ארד עמך מצרימה - לדור עמך בגלות, ואנכי אעלה גם עלה - ללכות את גופך בקברי אבותיך. מה זה אומר? [אף על גב ש] [שהרי לא] יצאה נשמתו ברשות אחרת. [ועל זה ואנכי אעלה גם עלה כתוב].

הדברים האלה ויאמר ליוסף הנה אביך חולה. ובשעתא דסגיד, לא הוה חולה, ועל דידע דהא בהווא זמנא, סליק בדרגא עלאה קדישא כרסייא שלימתא, בגיגי כף סגיד ליהווא רתיכא, פרסייא עלאה, שלימו דאילנא רברבא ותקיף, דאקרי על שמייה. ועל דא, וישתחו ישראל על ראש המטה, על ראש המטה ודאי, דהא אסתלק לאתריה ואתעטר בעטרוי דמלכא קדישא:

ויאמר השבעה לי וישבע לו וישתחו ישראל על ראש המטה, רבי חזיא פתח ואמר, (קהלת ז) כל זה נסיתי בחכמה אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני. הא תנינו, שלמה מלכא, ירית סיהרא מפל סטרוי, וביומוי קיימא בשלמותא, ההיא סיהרא דאתברכא מפלא, וכד בעא למיקם על נימוסי אורייתא. אמר, אמרתי אחכמה וגו'.

אמר רבי יהודה, יעקב אמר, ושכבתי עם אבותי ונשאתני ממצרים וקברתני בקבורתם, תמן תנינו, מאן דנפק נשמתיה ברשותא אחרא, (דף רכו ע"א) וגופא דיליה אתקבר בארעא קדישא, עליה פתיב, (ירמיה ב) ותבאו ותטמאו את ארצי ונחלתי שמתם לתועבה, ויעקב אמר וקברתני בקבורתם, ונשמתיה נפקא ברשותא אחרא.

אמר רבי יהודה, שאני יעקב, דשכינתא הוה אחידת ביה, ואתדפקת ביה. הדא הוא דכתיב, (בראשית מז) אנכי ארד עמך מצרימה, לדיירא עמך בגלותא. ואנכי אעלה גם עלה, לאזדווגא בי נשמתך, ולא תקברא גופך בקברי אבהתך. מאי קא מיירי, (אף על גב דקא) (נ"א דהא לא) נפקת נשמתיה ברשותא אחרא. (נ"א ועל דא ואנכי אעלה גם עלה פתיב).

ויוסף ישית ידו על עיניך, דהא ודאי, שהרי הוא בכור של הרהור הלב, בכור של טפה ראשונה היה, כמו שנתבאר, ומשום שידע הקדוש ברוך הוא סתר זה, התבשר לו ביוסף, שהרי כל אהבתו בו היתה תלויה.

ישית ידו על עיניך, מה זה אומר? אמר רבי ייסא, בשביל כבוד יעקב, ולבשר לו שהרי יוסף קים וימצא אצלו במיתתו. רבי חזקיה אמר, למדתי דבר, ואני פוחד לגלותו, ובמעשי העולם נמצאת חכמה. בא רבי אבא, [וישקו] והכה בו. אמר לו, אמר דברך וחגר כלי זניך. בימי רבי שמעון דברים מתגלים.

אמר, למדתי מפרקי רבי ייסא הנזק בהנהגות העולם, בן אדם שזוכה לבן בעולם הזה, צריך לשים עפר על עיניו לשנקבר, וזהו כבודו, להראות שהעולם נסתר ממנו, והוא יורש אותו בעולם תחתיו.

משום שעיני האדם, מראה העולם נראה בהם, וכל הגונים כף הם שסביבו: הלבן שבו הוא הים הגדול אוקינוס, שמקיף את כל העולם בכל הצדדים. גגן אחר הוא היבשה [שמקפת] שמוציאה מים, והיבשה עומדת בין המים, כף היא הגגן בין המים.

גגן אחר שלישי הוא באמצע שלו, זו ירושלים, שהיא אמצע העולם. גגן רביעי הוא מראה של כל העין, ונקרא בת עין, שבאותו בת עין נראה הפרצוף, והמראה הנכבד מכל זו ציון, שהיא נקדה אמצע של הכל, שמראה כל העולם נראה שם, ושם שורה השכינה שהיא היפי של הכל ומראה של הכל, והעין

יוסף ישית ידו על עיניך, דהא הוא בוכרא דהרהורא דלבא, בוכרא דטפה קדמאה הות, כדאתמר. ובגין דינדע קדשא ברין הוא טמירא דא, אתבשר ליה ביוסף, דהא כל רחמותא ביה תליא.

ישית ידו על עיניך. מאי קא מיירי. אמר רבי ייסא, בגין יקרא דיעקב, ולא תבשרא דהא יוסף קיים, וישתפח עליה במיתתיה. רבי חזקיה אמר, מלה אוליפנא, ודחילנא לגלאה, ובעובדי עלמא חכמתא אשתפח. אתא רבי אבא, (ר"א ל"ג ונשקיה) בטש ביה. אמר, אימא מילך, וזיין זיניך. ביומוי דרבי שמעון מלין אתגליין.

אמר, אוליפנא מפרקין דרב ייסא סבא, בנמוסי עלמא. בר נש דזכי לבר בהאי עלמא, ליבעי ליה לנגדא עפרא על עינוי כד אתקבר, ודא הוא יקרא דיליה, לאחזאה דעלמא אסתים מגיה, והוא ירית ליה לעלמא תחותי.

בגין דעינוי דבר נש, חיזו דעלמא ביה אתחזי, וכל גוונין הכי אינון דאסחרו. חוורא דביה, הוא ימא רבא אוקינוס, דאסחר כל עלמא בכל סטרי. גוונא אחרא הוא לבשתא (דאקוסי), דאפיקו מיא, ויבשתא קאים בין מיא, הכי הוא גוונא בין מיא.

גוונא אחרא תליתאה, היא במציעותא דביה, דא ירושלים, דהיא אמצעותא דעלמא. גוונא רביעאה, היא חיזו דכל עינא, ואקרי בת עין, דבההוא בת עין, אתחזי פרצופא. וחיזו יקרא מפלא, דא ציון, דאיהי נקודה אמצעותא מפלא, דחיזו דכל עלמא תמן אתחזי. ותמן שריא שכנתא, דהיא שפירו דכלא, וחיזו דכלא, ועינא דא הוא

הזו היא ירשת העולם. ולכן זה עוזב אותה וזה נוטל אותה ויורש אותה.

אמר לו, יפה אמרת, אבל דבר נסתר יותר הוא, ובגני העולם לא יודעים ולא מסתכלים, שהרי בשעה שגן אדם יוצא מהעולם, נפשו נסתרת עמו, ועד שלא יוצאת, עיני האדם רואות מה שראות, כמו שבארנו (שמות א) כי לא יראני האדם וחי - בחייהם לא רואים, אבל במיתתם רואים. ועיני פקוחות מאותו מראה שראה, ואותם שעומדים עליו צריכים לשים יד על עיניו ולסגור אותם, משום מה שלמדנו בסוד נימוסי העולם, שבשעה שעיניו נשארות פקוחות מאותו מראה נכבד שראה - אם זכה לבן, הבן מקדים לשים ידו על עיניו ולסגור אותם, כמו שכתוב ויוסף ישית ידו על עיניו. משום שהרי מראה אחר לא קדוש מזדמן פגגו, והעין שראתה פעת מראה קדוש עליון, לא תסתפל במראה אחר.

ועוד, שאותה נפש סמוכה פגגו בפית, ואם העין נשארת פקוחה ואותו מראה אחר ישרה על עיניו - בכל מה שסתפל מתקלקל, ואין זה כבוד העין, וכל שפן מקורביו, וכל שפן מן המת, שאין כבודו להסתפל במה שלא צריך ולהשרות על עיניו דבר אחר. לאחר כך מתפסה בעפר, והרי התעוררו החברים על דין הנקבר מהו, וכבוד הוא שישתם העין מהפל על ידי בנו שהשאר בעולם.

בא ראה, כל שבעת הימים, הנפש הולכת מהבית לקבר, ומתקבר לבית, ומתאבלת עליו, ושלש פעמים ביום נדונים פאחד הנפש והגוף, ואין מי

ירותת עלמא. ובגני כן, האי שביק ליה, והאי נטיל ליה, וירית ליה.

אמר ליה, שפיר קאמרת, אבל מלה סתימא איהו יתיר, ובגני עלמא לא ידעין, ולא מסתפלן, דהא בשעתא דבר נש נפיק מעלמא. נפשא דיליה טמירא עמיה, ועד לא נפקת, עינוי דבר נש חמו מה דחמו, כמה דאוקימנא דכתיב, (שמות א) כי לא יראני האדם וחי. בחייהון לא חמאן, אבל במיתתהון חמאן.

ועינוי פקיחן מההוא חיזו דחמא, ואינון דקוימין עליה, בעא לשואה ידא על עינוי, ולאסתמא עינוי, בגין ההוא דאוליפנא ברזא דנמוסי עלמא. דבשעתא דאשתארו עינוי פקיחן, מההוא חיזו יקרא דחמא. אי זכי לבר, בר א קדים לשואה ידיה על עינוי ולאסתמא לון, כמה דכתיב ויוסף ישית ידו על עיניו. בגין דהא חיזו אחרא דלא קדישא אדמנת לקבליה, ועינא דחמא השתא חיזו קדישא עלאה, לא יסתפל בחיזו אחרא.

ועוד, דההוא נפש סמיכת לקבליה בביתא, ואי אשתאר עינא פקיחא, וההוא חיזו אחרא ישרי על עינוי, בכל מה דאסתפל אתלטא, ולא יקרא דעינא הוא, וכל שפן מקריבוי, וכל שפן מן מיתא, דלאו יקרא דיליה לאסתפל במה דלא אצטריף, ולא שריא על עינוי מלה אחרא. לבתר אתפסיא בעפרא, והא אתערו חבריא על דינא דקברא מהו. ויקרא הוא, דיסתים עינא מן פלא, על ידא דבריה דשבק בעלמא.

הא חזי, פל שבעה יומין, נפשא אזלא מביתא לקברא, ומקברא לביתא, ואתאבלת עליה, ותלת זמנין ביומא, אתדנו

שׂוֹדֵעַ בְּעוֹלָם וְיִשְׁגִּיחַ לְעוֹרֵר אֶת הַלֵּב.

אַחַר כֵּן הַגּוֹף נִטְרָד, וְהַנֶּפֶשׁ הוֹלֶכֶת וּמְתַרְחֶצֶת בְּגִיהוֹנָם, וְיוֹצֵאת וּמְשׁוֹטְטֶת בְּעוֹלָם וּמִבְּקָרָת אֶת קַבְרוֹ, עַד שְׁמַתְלַבֶּשֶׁת בְּמַה שְׁמַתְלַבֶּשֶׁת.

אַחַר שְׁנַיִם עֶשֶׂר חֳדָשׁ כְּלָם נְחִים. הַגּוֹף נִשְׁאָר [נח] בְּעֵפֶר. הַנֶּפֶשׁ נִצְרָרֶת וּמֵאִירָה בְּרוּחַ, בְּמַלְבוּשׁ שְׁמַתְלַבֶּשֶׁת. הַרוּחַ מְתַעַנְנֶת בְּגֵן עֵדֶן, וְהַנֶּשְׁמָה עוֹלָה לְצִרוֹר שֶׁל עֵגֹג כֹּל הָעֲנוּגִים, וְהַכֹּל נִקְשָׁר זֶה בְּזֶה לְזַמְנֵים יְדוּעִים.

בֵּא רָאָה, אוֹי לֵהָם לְבַנֵּי אָדָם שֶׁלֹּא מִסְתַּכְּלִים וְלֹא יוֹדְעִים וְלֹא מוֹדְעִים עַל מֶה עוֹמְדִים, וְנִשְׂכַּח מֵהֶם לְעֵשׂוֹת מִצְוֹת הַתּוֹרָה. שֵׁשׁ מִצְוֹת תּוֹרָה שְׁעוֹשׂוֹת לְבוּשׁ נִכְבֵּד לְמַעַלָּה, וְיֵשׁ מִצְוֹת תּוֹרָה שְׁעוֹשׂוֹת לְבוּשׁ נִכְבֵּד לְמַטָּה, וְיֵשׁ מִצְוֹת תּוֹרָה שְׁעוֹשׂוֹת לְבוּשׁ נִכְבֵּד לְעוֹלָם הַהָא, וְהַכֹּל צָרִיף לוֹ לְאָדָם, וּמִיָּמֵינוּ מִמֶּשׁ כְּלָם נִתְקַנְּיָם, כְּמוֹ שְׁבֵאֲרֹנוּ.

רְבִי יְהוּדָה הִזְקֵן הַתְּרַגְּשׁ בְּדַעְתּוֹ יוֹם אֶחָד, וְהָרָאוּ לוֹ בְּחִלּוּמוֹ דְּמוּת אַחַת מֵאוֹר שְׁלוֹ, חֲזָקָה, שְׁזוּהַרְתָּ לְאַרְבָּעָה צְדָדִים. אָמַר לָהֶם, מֶה זֶה? אָמְרוּ לוֹ, לְבוּשׁ שֶׁלְּךָ לְמַדּוֹר הַהָא, וּמֵאוֹתוֹ הַיּוֹם הִיא שְׁמַת.

אָמַר רְבִי יְהוּדָה, כָּל יוֹם וְיוֹם רְחוּת הַצְּדִיקִים יוֹשְׁבִים בְּלְבוּשֵׁיהֶם שׁוֹרוֹת שׁוֹרוֹת בְּגֵן עֵדֶן וּמִשְׂבָּחִים אֶת הַקֹּדֶשׁ בְּרוּף הוּא בְּכַבּוֹד עֲלִיּוֹן. זֶהוּ שְׂכַתוֹב (תהלים קמ) אֵף צְדִיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ יֵשׁבוּ יִשְׂרָיִם אֶת פְּנִיךָ. אָמַר רְבִי אַבָּא, בְּתַחֲלָה מֶה כְּתוּב? וַיִּשְׁתַּחוּ יִשְׂרָאֵל וְגו', כְּמוֹ שְׁבֵאֲרֹנוּ. מִי הַמְטָה? זֶו כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. רֵאשׁ

כְּחֶדָּא נִפְשָׁא וְגוֹפָא, וְלִית מָאן דִּידַע בְּעֵלְמָא, וַיִּשְׁגַּח לְאַתְעָרָא לְבָא.

לְבַתָּר, גּוֹפָא אַתְטְרִיד, וְנִפְשָׁא אֲזִלָּא וְאַסְתַּחֲיָא (דף רכו ע"ב) בְּגִיהוֹנָם, וְנִפְקָא וְשָׂטָא בְּעֵלְמָא, וּמִבְּקָרָא לְקַבְרִיהָ, עַד דְּמַתְלַבֶּשָׁא בְּמַה דְּאַתְלַבֶּשָׁא.

לְבַתָּר תְּרִיסַר יְרַחֵי, נְיִיחִין כְּלָא. גּוֹפָא שְׂבִיק (שְׂבִיק) בְּעֵפְרָא. נִפְשָׁא אַתְצְרִיר וְאַתְנַהִיר בְּרוּחָא, בְּמֵאנָא דְאַתְלַבֶּשׁ. רוּחָא אַתְעַנַּג בְּגִנְתָּא דְעֵדֶן. נִשְׁמַתָּא סְלִקָּא לְצִרוֹרָא דְעֲנוּגָא דְכָל עֲנוּגִין. וְכֵלָּא אַתְקַשְׁר דָּא בְּדָא לְזַמְנֵין יְדִיעֵן.

הָא חֲזִי, וְוִי לֹון לְבַנֵּי נִשְׂא, דְלֹא מִסְתַּכְּלִין וְלֹא יְדִיעִין וְלֹא אֲשַׁתְּמוּדְעֵן, עַל מֶה קְיַיְמִי, וַיִּתְנַשֵּׁי מְנִייהוּ לְמַעַבַּד פְּקוּדֵי אוֹרִייתָא. דְּאִית פְּקוּדֵי אוֹרִייתָא דְעַבְדֵי לְבוּשׁ יְקָר לְעֵילָא. וְאִית פְּקוּדֵי אוֹרִייתָא דְעַבְדֵי לְבוּשׁ יְקָר לְתַתָּא. וְאִית פְּקוּדֵי אוֹרִייתָא דְעַבְדֵי לְבוּשֵׁי יְקָר לְהֵאֵי עֵלְמָא. וְכֵלָּא אֲצַטְרִיכֵן לִיהַ לְבַר נֶשׁ, וּמִן יוֹמוֹי מִמֶּשׁ, כְּלֵהוּ מִתְתַקְנֵן, כְּמַה דְּאוֹקִימָנָא.

רְבִי יְהוּדָה סָבָא, אַתְרַגִּישׁ בְּדַעְתִּיהָ יוֹמָא חַד, וְאַחֲזוּ לִיהַ בְּחֵלְמִיהָ, חַד דִּיּוֹקְנָא מְנַהוֹרָא דִּילִיהָ, תַּקִּיף, דְּאַזְדַּהֵר לְאַרְבַּע סְטְרִין, אָמַר לָהּ, מָאֵי הָאֵי. אָמְרוּ לִיהַ, לְבוּשָׁא דִּילָךְ הוּא, לְדִיוֹרָא דְהָכָא, וּמֵהֵהוּא יוֹמָא הָא הוּא חַדִּי.

אָמַר רְבִי יְהוּדָה, כָּל יוֹמָא וְיוֹמָא, רוּחִין דְּצַדִּיקַיָּא יִתְבִּין בְּלְבוּשֵׁיהוֹן, שׁוֹרִין שׁוֹרִין בְּגִנְתָּא דְעֵדֶן, וּמִשְׂבָּחֵן לְקַדְשָׁא בְּרִיף הוּא, בִּיקְרָא עֲלָאָה. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים

קמ) אֵף צְדִיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ יֵשׁבוּ יִשְׂרָיִם אֶת פְּנִיךָ. אָמַר רְבִי אַבָּא,

המטה - זה צדיק. על ראש המטה
- זה המלך הקדוש, שהשלוש של
הכל שלו, שכתוב (שיר א) הנה
מטתו שלשלמה, שיעקב לשלו
השתחה, לאותו שעומד על ראש
המטה, ישראל שמו, משום כן
וישתחו ישראל על ראש המטה.

אחר כך, כיון שיעקב ידע, שהרי
בדרגה עליונה השתלם, ודרגתו
היא למעלה עם האבות, והוא
לבדו תקון שלם, התחזק לבו
ושמח, והתחזק ברצון עליון של
הקדוש ברוך הוא בו, מה כתוב
בו? ויתחזק ישראל וישב על
המטה, על המטה ממש, שהרי
בדרגה עליונה יותר השתלם.
אשרי חלקו.

שנינו, אמר רבי יהודה, במשנתנו
בארנו, הרי ששנינו בארבעה
פרקים בשנה העולם נדון: בפסח
על התבואה, בעצרת על פרות
האילן, בראש השנה כל באי
העולם עוברים לפניו כבני מרון,
ובחג נדונים על המים. הרי בארנו
דברים, וסוד המשנה בארנו,
בפסח על התבואה וכו', כנגד
המרכבה העליונה, סוד האבות,
ודוד המלך.

בפסח על התבואה, שכך זה
ממש, והרי בארנו דבר זה, על מה
באה מצה בפסח, והרי דין הוא,
דין המלכות דין, וזו הראשית
שהתחילו ישראל להכניס בחלק
הקדוש של הקדוש ברוך הוא
ולבצר מהם חמץ, שהיא טעיות
אחרות שממנים על עמים עובדי
כוכבים ומזלות שנקראים אלהים
אחרים, אלהי גבר, ונקראים חמץ,
יצר הרע, ולהכניס במצה, חלק
הקדוש של הקדוש ברוך הוא.
למה תבואה? [כמו שאמר הבואה בה"א,
רבו לח"א ראשונה של השם הקדוש] לכן

בקדמיתא מה כתיב וישתחו ישראל וגו',
כמה דאוקימנא, מאן מטה, דא כנסת
ישראל. ראש המטה, דא צדיק. על ראש
המטה, דא מלכא קדישא, דשלמא כלה
דיליה, כמה דכתיב (שיר השירים ג) הנה מטתו
שלשלמה. דיעקב לדידיה קא סגיד, לההוא
דקאים על ראש המטה, ישראל שמייה,
בגיני כף, וישתחו ישראל על ראש המטה.
לבתר, כיון דידע יעקב, דהא בדרגא
עלאה אשתלים, ודרגא דיליה הוא
לעילא עם אבהתא, והוא בלחודוי תקונא
שלימתא, אחסין לביה, וחדוי ואתתקף
ברעותא עלאה דקדשא ברוך הוא ביה. מה
כתיב ביה, ויתחזק ישראל וישב על המטה,
על המטה ממש, דהא בדרגא עלאה יתיר
אשתלם, זכאה חולקיה.

האנא, אמר רבי יהודה, במתניתא דילן
אוקימנא, הא דתנינן בארבעה
פרקים בשנה העולם נדון, בפסח על
התבואה, בעצרת על פרות האילן, בראש
השנה כל באי העולם עוברים לפניו כבני
מרון, ובחג נדונים על המים, הא אוקימנא
מלי. ורזא דמתניתא אוקימנא, בפסח על
התבואה וכו', לקביל רתיכא עלאה, רזא
דאבהן, ודוד מלכא.

בפסח על התבואה, דהכי הוא ממש, והא
אוקימנא מלה דא, על מה אתיאי
מצה בפסח, והא דינא הוא, דינא דמלכותא
דינא, ודא שירותא דשריאו ישראל למיעל
בחולקא קדישא דקדשא ברוך הוא,
ולבצר מנייהו חמץ, דאיהו טעוון אתרנין
די ממנן על עמין עובדי עבודת פוכבים
ומזלות דאקרוני אלהים אחרים, אלהי גבר, ויצר הרע, ויצר חמץ, ויצר הרע,

ואקרוני חמץ, ויצר הרע,

בפסח נדונים על התבואה, ובארנו שהעולם נדון על דין של ה"א.

בעצרת על פרות האילן. פרות האילן?! פרות האילנות צריך להיות! מה זה פרות האילן? אלא זהו האילן הגדול והחזק למעלה. פרות האילן, כמו שכתוב (הושע יד) אני כבוש רענן ממני פריך נמצא.

בראש השנה עוברין לפניו כבני מרון. שנינו, ראש השנה זהו ראש השנה של המלך. ומי הוא ראש השנה? זה יצחק שנקרא ראש, שהוא ראש אחד של המלך [מלכות], מקום שנקרא שנה, לכן כל באי עולם עוברים לפניו כבני מרון, ועל זה שנינו בראש השנה, שהרי בראש השנה שורה יצחק.

ובחג נדונים על המים, זוהי ראשית [של ראש] של ימין המלך, ועל זה שמחת המים נמצאת בכל בשעה שמנסכים מים ושואבים אותם, משום שמים זה ידוע, ועל זה בארבעה פרקים אלו הכל נמצאים.

אמר רבי יוסי, כשיסתכלו בדיברים, הכל נמצא בפרקים הללו, אברהם, יצחק ויעקב, דוד המלך, ובאלה העולם נדון, ובארבעה פרקים בני אדם נדונים בימים שנמצאים בעולם, ובכל יום ויום הספרים נפתחים והמעשים נכתבים, ואין מי שישים לב, ואין מי שיזכיר אונים. והתורה מעידה בו בכל יום, וקול קורא בחיל, (משלי ט) מי פתי יסר הנה חסר לב אמרה לו, ואין מי שיקשיב לקולו.

בניה בכל יומא, וקלא קרי בחילא, (משלי ט) מי פתי יסר הנה חסר לב אמרה לו, ולית מאן דיצית לקליה.

ולמיעל במצה, חולקא קדישא דקדשא בריך הוא אמאי תבואה. (ס"א ל"ג בכה דאת אמר, (ירמיה ב)

תבואתה כה"א, רמזי לה"א נרמאת השמא קדישא) בגין כך, בפסח נדונים על התבואה, ואוקימנא דעלמא אתדן על דינא דה"א.

בעצרת על פרות האילן. פרות האילן, פירות האילנות מיבעי ליה, מאן פרות האילן. אלא, דא הוא אילנא רברבא ותקיף לעילא. פרות האילן, פמה דכתיב, (הושע יד) אני כבוש רענן ממני פריך נמצא.

בראש השנה עוברין לפניו כבני מרון. תנא ראש השנה, דא הוא רישא דשתא דמלפא, ומאן הוא ראש השנה, דא יצחק, דאקרי ראש, דאיהו חד רישא דמלפא (נ"א לעילא), אתר דאקרי שנה. בגיני כך פל באי עולם עוברין לפניו כבני מרון. ועל דא תנינן, בראש השנה, דהא ברישא דשתא שארי יצחק.

ובחג נדונים על המים, דא הוא שירותא (הרישא) דימינא דמלפא, ועל דא חדותא דמיא אשתפח בכלא, בשעתא דנסכי מיא, ושאי לון, בגין דמים הא ידיעא. ועל דא בארבעה פרקים אלין, פלא משתפחין.

(דף רכו ע"א)

אמר רבי יוסי, פד יסתכלון מלי, פלא אשתפח בהני פרקין, אברהם יצחק ויעקב, דוד מלפא. ובהני עלמא אתדן, ובארבע פרקין בני נשא אתדנו, ביומין דאשתפחו בעלמא. ובכל יומא ויומא, ספרין פתיחן ועובדין פתיבין, ולית מאן דישגח, ולית מאן דירכין אודגיה, ואורייתא אסהידת ביה בכל יומא, וקלא קרי בחילא, (משלי ט) מי פתי יסר הנה חסר לב אמרה לו, ולית מאן דיצית לקליה.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֵיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

הוצאת ספרים

מגיש

ובו
ט"ז
ספרים

ספר זוהר

קול הזוהר

שיעורים בזוהר הימני

0722-990044

הוצאה שניה עם הוספות